

Guds kärlek till sitt folk.

Jag har sett, vilken stor och öm kärlek Gud har till sitt folk. Jag såg änglar sväva över de heliga med sina vingar utsträckta omkring dem. Varje helig hade sin ledsagande ängel. Om de heliga på grund av missmod fällde tårar eller voro i någon fara, flögo änglarna, som ständigt ledsagade dem, hastigt mot himmelen för att bringa underrättelse därom, och änglarnas sång i staden tystnade. Då sände Jesus en annan ängel ned till jorden för att uppmuntra, vaka över och söka avhålla dem från att lämna den smala stigen; men om de ej aktade på dessa änglars sorgfälliga omvårdnad och ej ville låta sig tröstas av dem, utan fortsatte att fara vilse, så blevo änglarna bedrövade och gräto. De flögo åter till himmelen med bud därom, och alla änglarna i staden gräto, varpå de sade med hög röst: »Amen.» Men om de heliga riktade blicken mot klenoden framför dem och ärade Gud genom att prisa honom, då buro änglarna de glada nyheterna till staden, och änglarna i staden spelade på sina gyllene harpor och sjöngo med hög röst: »Halleluja!» och de himmelska valven genljödo av deras ljuva sång.

ur "Adventbudskalet"
av Ellen White
sid 50